

[Povlsen.]

Ting i Officerer og menige. Man maa dog ikke glemme, at hvert Parti vælger sin Ordfører, og sandsynligvis efter en Drøftelse af den paagældende Sag, saaledes at denne Drøftelse kommer til at danne Grundlaget og bestemme Retningslinierne for de Udtalelser, som Ordføreren fremsætter. Er der da noget som helst urimeligt i at sige, at den Ordfører, som skal udtrykke det, som er Partiets fælles Mening i alt væsentligt, faar en længere Taletid end det Medlem, som paa et enkelt Punkt har et Særstandpunkt, som han taler for? Jeg mener, at et saadant Medlem maa kunne udtrykke sit Særstandpunkt paa langt kortere Tid end den Tid, Ordføreren skal have til at udtrykke det, som er hele Partiets Mening.

Jeg forstaaer slet ikke den Indignation over den Forskel, der her gøres. Det maa heller ikke glemmes, at den, der er Ordfører i en Sag og altsaa efter det ærede Medlem Hr. Elgaard's Mening i det Øjeblik er Officer, i andre Sager er menig og ikke er Ordfører, medens andre rykker ind paa Ordførerpladserne og altsaa efter det ærede Medlems Mening bliver Officerer. Det skifter altsaa. Og jeg mener, at indenfor de ganske smaa Partier har man saa vist ingen Grund til at beklage sig. Dér bliver man jo alle Officerer. Hver af Ordførerne, ogsaa for de allermindste Partier, har jo Adgang til en lige saa lang Taletid — jeg tænker her navnlig paa de to kommunistiske Medlemmer af dette høje Ting. De er da sandelig ikke paa nogen Maade fordelte.

Jeg ser ikke, der er nogen som helst Grund til at bruge de stærke Ord, der er brugt i denne Forbindelse. Jeg tror ærlig talt, jeg tør forsikre det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft om, at naar Grundtvig har krævet Adgang til frit at tænke, tale, tro, har han ikke tænkt paa Adgang til at tale, saa længe det skal være, men han har ment, at man skulde have Lov til frit at udtrykke den Mening, man har. Jeg er ganske sikker paa, at han vilde være enig i, at det burde gøres kort og klart, selv om han ikke altid selv gjorde det saa kort og klart, som han burde. Det er det, der er den egentlige Mening af, hvad Grundtvig her kræver, og ingen har tænkt paa at krænke dette Krav om Adgang til frit at tænke, tale, tro.

Der er et enkelt Punkt, hvor det ærede Medlem Hr. Vagn Bro mente, at man godt kunde imødekomme et Krav, der er stillet, nemlig med Hensyn til Ændringen til § 11, hvor der i næstsidste Stykke staar:

„Dersom en Sags Omfang eller andre særlige Grunde taler derfor, kan Formanden tilstede Forlængelse af de i denne Paragraf anførte Taletider, for saa vidt angaar Ministre og Ordførere.“

Det gælder altsaa Lovforslags første Behandling. Jeg maa tilstaa, at jeg oprindeligt ikke var enig i og heller ikke ynder denne Affattelse; men herom naaedes der altsaa Enighed indenfor Udvalget for Forretningsordenen. Jeg havde dog ønsket, at man havde udeladt Ordene „for saa vidt angaar Ministre og Ordførere“. Nu hører jeg, at det ærede Medlem Hr. Vagn Bro er enig i dette. Derfor er der jo ogsaa Udsigt til, at vi kan faa denne Ændring indført, og dermed haaber jeg, at man vil kunne imødekomme det ærede Medlem Hr. Elgaard og andre.

Jeg indrømmer, at naar særlige Forhold taler for at udvide Taletiden for Ministre og Ordførere, saa taler de ogsaa for at udvide den for andre Medlemmer af Tinget. Jeg gaar gerne med til at gennemføre denne Ændring, og med dette Forbehold vil jeg anbefale, at man stemmer for de af Udvalgets Flertal stillede Forslag til Ændringer i Forretningsordenen.

Oluf Pedersen: Man kan ikke hævde, at det Forslag, som her er stillet, har faaet nogen gunstig Modtagelse i dette høje Ting. Der har været gjort adskillige Indvendinger overfor en Række af de stillede Forslag. Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro udtalte, at med Hensyn til § 31 var der ingen Indvendinger gjort. Dette var en Fortalelse, sagde det ærede Medlem bagefter; men han kunde ikke lade være med at ledsage denne Fortalelse med en Uartighed, som jeg maa sige et Par Ord om, nemlig denne, at vi fra vor Side altid gik imod Forslagene her i Tinget. Dette er ikke rigtigt. Vi har fra vor Side givet alle gode Forslag vor Tilslutning, og det ærede Medlem burde ikke paa Forhaand gaa ud fra, at det Forslag, han selv er Medforslagsstiller til, ikke er godt og derfor ikke kan faa vor Tilslutning.

Det har været hævdet, at det var en Fejl, at man her gik bort fra, at Førstebehandlingen skulde være den vigtigste Behandling, og gik over til at lægge Hovedvægten paa anden Behandling. Særlig det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var stærkt inde paa det, og det forekommer mig, at det ærede Medlem har Ret — det er ved første Behandling, at Hoveddebatten skal føres. Ved anden Behandling foreligger Ændringsforslagene, der er tiltraadt af de forskellige Partiers Udvalgsmedlemmer, og